ТРИ БАЖАННЯ

Цікаво, чи стрівали ви таких людей, яким завжди сумно, коли іншим весело, і, навпаки, вони тільки тоді й усміхаються, коли товаришам не до сміху? Ну, от просто ніяк не попадуть у лад?

Хоч таких чудних людей мені завжди шкода, проте бувати з ними в товаристві не дуже зручно, і я, по правді сказати, не дуже люблю, та і ви, напевно, також?

Мабуть, тому і в Зіни не було товаришів: вона теж ніяк не могла вгадати, коли треба сміятися, а коли плакати. Наприклад, у їхньому класі 5-А — дівчинка Ася зайняла на міському музичному конкурсі перше місце. Звичайно, весь клас ніби свято справляв, і кожен з учнів до речі і не до речі згадував: "Я вчуся в одному класі з тією самою Асею!" Тільки бідна Зіна ходила, ніби в воду опущена.

Правда, у неї саме в ті дні боліли очі...

Повесні наш Василь змайстрував чудовий планер; він літав, як справжнісінький. Василь навіть усіх катав на ньому. Тільки Зіна сказала, що в неї щось очі ріжуть, і не схотіла.

Взагалі, клас 5-А — чудовий клас.

Вітя, наприклад, пише вірші й оповідання, і весь клас покладає на нього великі надії. От Вітя написав таку поему про школу, що наші дівчата,— ви ж знаєте, дівчата завжди як сміються, так міри не знають, — плакати від сміху почали, особливо біленька і чорнявенька Галі.

А у Зіни бідної знову, як на біду, розболілися очі, і вона сказала, що такі дурниці слухати не смішно, а противно. Ку, знаєте, коли в людини щось болить, так ніщо вже її не веселить!

І навпаки, коли та сама Ася, яку в класі люблять, одержала з математики двійку, всім було дуже сумно за неї, і білявенька та чорнявенька Галі теж пішли з нею плакати в коридор, а в самої Зіни був хороший настрій. Вона сміялась і трохи не співала, і очі не боліли, як завжди. Отака вже дівчина вдалася, що все в неї не так, як у людей!

Не знаю, як було б далі, та, на щастя, її побачив один лікар.

Недавно в нашому місті було велике свято.

Святкували школярі закінчення навчального року.

Серед почесних гостей у театрі сидів і улюбленець дітвори — лікар тієї незвичайної лікарні, що стоїть на краю міста. Про цього лікаря взагалі можна розповісти з десять кіп казок, але хай іншим разом. Та, напевне, і вам відомий цей лікар, бо всі, навіть маленькі діти, побачивши його гостру постать, відразу починають співати:

Гострий лікар — це наш друг. Дуже він не любить хворих І лікує просто й скоро Брехунів і цокотух! В нього є чудові ліки Боягузам і базікам. І для всіх він знайде радо Допомогу і пораду!

І от цей дивний лікар звернув увагу на дівчинку, яка сиділа в партері в 2 ряду, місце 15, якраз посередині. Це була Зіна. Вона нібито нічим особливим не відрізнялась од інших дітей, але лікар своїм гострим поглядом помітив, що з дівчиною не все гаразд. Час від часу вона терла свої очі, і обличчя у неї при цьому кривилося. Через це вона і не сміялася, і не раділа так виступам своїх това-ришів-артистів, як решта дітей.

"В чім справа?" — подумав лікар. Якраз на сцені дівчинка Ася чудово грала на роялі, і це був, напевно, найкращий номер. її без кінця викликали на біс, а Зіна навіть закрила очі хусточкою!..

В антракті діти побігли в фойє. Вони цвірінчали, як горобці, ділилися своїми враженнями.

Ціла юрба обступила лікаря. Та, жартуючи з ними, він уважно стежив за дівчиною з хворими очима. Вона стояла одна за колоною і ні на що не дивилась. Ось підбігли до неї дві реготушки — білявенька і чорнявенька Галі.

— Зіночко! — закричала білявенька.— Правда, Наталя чудово співала сьогодні! Я б цілий день слухала її.

— Пхе,— скривила губи Зіна,— і що там чудового? Просто, як кішка, верещала.

— Ну, що ти! —образилася чорненька.— Вона співає краще від усіх в нашій школі!

— Бо дуже легко заспівати краще від усіх в нашій школі. Усі, як миші, пищать! Я навіть відмовилася бути в хоргуртку!

Чорнявенькій зробилось враз сумно, бо вона любила всіх хвалити і всім захоплювалась. Але білявенька любила всіх мирити і тому добродушно сказала:

— Ну, що там сперечатися! От Валя та Рая танцювали сьогодні надзвичайно! Як би я хотіла так танцювати!

— А я і дивитись не схотіла! — сказала презирливо Зіна.— Коли я вчилася в балетній школі, таких, як вони, навіть не приймали.

Білявенька й чорнявенька аж ойкнули на такий присуд і, вже не вимовивши ані слова, схопилися за руки й побігли геть. Адже сумно й навіть страшно отак все гудити!

Тоді лікар, який чув усю розмову, не стерпів і підійшов до Зіни.

— Дівчинко, чи давно в тебе болять очі? — спитав він. Зіна здивовано поглянула на нього:

— Вже кілька років,— призналася вона.— Лікарі по очних хворобах кажуть, що очі цілком здорові, а вони весь час ріжуть і ріжуть,— додала дівчинка й почервоніла.

Лікар уважно подивився на неї і сказав:

— Може, я вилікую тобі очі. Приходь до мене ввечері. Увечері Зіна підходила до лікарні, оточеної великим

садом. На дверях висіла об'ява. На неї Зіна не звернула уваги: дівчинка проходила тут часто і знала її напам'ять:

Лікую:

БРЕХУНІВ, БОЯГУЗІВ, БАЗІК, ЛЕДАРІВ, ЗАЗДРИХ І ТОМУ ПОДІБНИХ ХВОРИХ, ЩО ЗАВАЖАЮТЬ ЖИТИ СОБІ И ІНШИМ.

ЛІКУЮ ШВИДКО І БЕЗ БОЛЮ ЛІКИ БЕЗПЛАТНІ У ВЛАСНІЙ АПТЕЦІ

Ця об'ява аж ніяк не стосувалася її. У неї просто боліли очі, і гострий лікар обіцяв вилікувати їх.

Лікар сидів у затишному, дуже гарно вбраному кабінеті за невеличким круглим столиком і був зайнятий якоюсь дивною справою. Перед ним стояло кілька шкатулок, наповнених дрібним різнобарвним камінням.

— Яка краса! — скрикнула Зіна.— Воно як живе! Дивіться, як промениться оцей червоний камінець! А цей зовсім прозорий, як струмкова вода!

— Якщо ти не поспішаєш,— сказав лікар,— допоможи мені перебрати це каміння.

— О, з великою охотою! — радісно відповіла Зіна.

— А чи не заболять очі від цього дужче? — спитав лікар.

— Ні, вони зовсім не болять зараз! Мені, навпаки, так приємно буде перебирати ці чудові камінці.

Яких тільки камінців не було тут! І червоні, як усмішка, корали, і маленькі зірочки-діаманти, і рідкісні чорні перлини, і веселий смагард, і безліч простих камінців, але таких різнобарвних, ніби веселка упала на них і відбилася всіма своїми кольорами, щоб вони завжди веселили очі людей. А хвилі обточили їх краще від найвправні-ших майстрів.

— Я назбирав їх на берегах багатьох морів,— сказав лікар,— багато з них подарували мені мої друзі, що їздили по всіх світах. Перебираючи їх, кожного разу я ніби читаю цікаву книгу. Кажуть, що багато з цих камінців мають чарівну силу. Оцей смарагд береже від хвороб, а оцей чорний камінець з синіми жилками моряки беруть з собою в море, і він рятує їх під час бур. А хто має оцей мінливий червоно-золотистий, той може здійснити свої три щирі бажання. Ти відбери мені оті кругленькі рожеві камінці. їх я збирав сам, і вони нагадують мені і взимку ласкаве весняне сонце.

Зіна вибирала рожеві камінці і, справді, наче тепле сонячне проміння розлилося на столі. Навіть пальцям стало тепло.

— А навіщо ви відібрали ці рожеві камінці? — спитала Зіна.

— Я хочу послати їх у подарунок вашій дівчинці Асі,— мовив лікар.— Вона так грала сьогодні,— ніяк не можу забути! Справді, ніби сонце сміялося, і ніби не пальці, а білі метелики літали по клавішах.

Він не скійчив говорити, як раптом Зіна почула, що в неї дуже ріжуть очі. Вона швидко потерла їх.

— Ах, мені дуже боляче! — сказала вона. Лікар, немов не почувши її слів, продовжував:

— Але мені так хочеться зробити подарунок. Хочеш, я подарую тобі цей камінець трьох бажань?

Зіна з хвилюванням подивилась на нього.

— Як, я можу стати тим, ким хочу? Я можу забажати всього, чого мені хочеться? І все здійсниться?

— Так,— сказав лікар.— Цей камінець трьох бажань перейшов уже багато поколінь. Він переходить з рук у руки, бо виконує всього лише три бажання протягом трьох місяців. Хочеш мати цей камінець?

— О, звичайно!

— Так, будь ласка, бери його, і хай буде в тебе три місяці, поки не здійсняться твої три бажання. Чого ж ти •хочеш?

Зіна, не замислюючись, уперто й твердо сказала:

— Я хочу грати так само, як Аська!

— Ну? — здивувався лікар.— Хіба ти найбільше від усього любиш музику?

, — Вона скрізь перша,— вже не ховаючи серця, мовила Зіна,— і вона задається!

— Добре,— сказав замислено лікар.— Ти сьогодні ж почуєш, що граєш так само, як і вона. Але надалі все залежить від тебе. Через три тижні вона виступатиме на олімпіаді всієї країни. Ти можеш виступити разом з нею!

— Але ж я можу знову загадати бажання перед олімпіадою? — спитала Зіна.

— Е, ні,— засміявся лікар,— друге бажання ти зможеш загадати лише через місяць, а олімпіада через три тижні. Та й навіщо тобі? На сьогодні ти граєш так само, як і вона, і коли в тебе дійсно таке щире бажання грати, ти багато гратимеш і за цей час зможеш навіть перегнати її.

— Правда,— погодилася Зіна.— Тепер я їй зможу показати!

— Знаєш,— мовив лікар серйозно і ласкаво,— постарайся тільки зрозуміти, чого хоче Ася, тоді у тебе все вийде гаразд. Ну, що ж, а тепер давай подивимось на твої очі.

— Ні, ні! — заперечила Зіна.— Хай потім. Я хочу швидше спробувати, чи справді я граю так, як Ася? До побачення!

І вона швидко побігла, сховавши чарівний камінець у кишеню. А лікар усміхнувся і похитав головою.

* * *

Ніхто з дітей не знав, що в кишені у Зіни лежить чарівний камінець, і всі були дуже здивовані, коли почули, як вона грає. її руки сміливо і впевнено брали найважчі акорди і з блискавичною швидкістю

виконували найскладніші пасажі. Ася сиділа уважна й серйозна, ніби боячись пропустити хоч один звук. Усі діти мимоволі поглядали не тільки на Зіну, а й на неї. Яке ж було їх здивування, коли по закінченні гри вона раптом кинулася Зіні на шию.

— Зіночко! Як чудово ти граєш! Я про це і не знала! Тепер ми разом виступатимемо на олімпіаді!

Зіна презирливо усміхнулась і сказала:

— Звичайно, аякже!

І вони вдвох поїхали за місто, на затишну дачу з великим парком, який просто переходив у ліс. У них були милі кімнатки, в яких стояли прекрасні роялі. І там у затишку і спокої вони готувались до олімпіади.

Тільки починали співати пташки в парку, як Ася вже сідала за рояль, і починала безконечні вправи.

Зіна натягала ковдру на вуха і бурмотіла:

— Ото ще задавака, щоб усі чули, що вона перша встає! Тільки виспатись не дасть!..

Після сніданку і вона сідала грати, але як нудно грати одне й те ж сотні раз! І як це Аська може! Зіна не витримувала і бігла в парк, там кидалась у гамак з якою-небудь книгою і мріяла, як вона переможе Асю на олімпіаді. Вона вже ніби бачила перед собою здивовані обличчя подруг і товаришів, сльози Асі і себе, сяючу і задоволену. Крім цього заняття, у неї було ще одне, не менш важливе. Вона дуже дбайливо ставилась до своїх рук. Адже завжди на концертах всі дивляться на руки, тому вона без кінця підточувала нігті, стежила, щоб шкіра була ніжною і, чого доброго, не засмагла на сонці.

Ася і Зіна мусили вивчити нову велику й важку сонату.

— Слухай, ти зовсім здуріємо! — сказала якось Зіна Асі.— Ти ж уже знаєш її, чого ж тобі ще морочити собі голову!

— Ні,— сумно похитала головою Ася.— Хіба ти не чуєш, як я щоразу граю її по-новому, і все мені здається, що той, хто написав цю сонату, мислив її не так!

— Ще думати, про що він мислив? — знизала плечима Зіна.— Я граю те, що написано, і зовсім не хочу знати ні про що інше.

— Я так не вмію,— тихо мовила Ася. І вона задумливо ходила по алеях парку, потім знову сідала за рояль. А за парканом збиралися люди і зачаровано слухали глибоку, проникливу, як найщиріші думки людини, музику, і дивувались, як ця дівчинка може добути таке багатство звуків, може передати і сум, і радість, і дзюрчання води, і спів птахів.

— Мені здається, що ти не дуже багато граєш, моя дівчинко,— зауважив одного разу Зіні вчитель, що приїздив інколи їх відвідати й перевірити.

— Скільки того й діла! — відмахнулась Зіна. Але з кожним днем їй стало важче примусити себе сісти за рояль.

Якось приїхали до них у гості подруги — обидві Галі.

— Ах! — зацокотіла чорнявенька.— Ви тут сидите і нічого не знаєте!

— А що у нас трапилось!..— зацокотіла білявенька.

— Не перебивай! — смикнула її чорнявенька, але білявенька все-таки випалила раніше за неї:

— Настусині квіти посилають у серпні на виставку! І сама вона поїде аж у столицю!

І враз у Зіни защеміли очі. Оце справді! І хто б міг подумати про скромну, соромливу Настю, що вона таке зробить!

— Вона зараз на дитячій садівничій станції,— пояснили Галочки,— вона там виводить якісь надзвичайні троянди! Ой, якби ви бачили! Яких тільки троянд там нема! Ну, а тепер пограйте нам.

Зіна відмовилась грати перша, і за рояль сіла Ася. І коли грала Ася, дівчатка сиділи тихі, мовчазні. А потім грала Зіна.

— Як швидко у неї бігають пальці,— прошепотіла білявенька.

— А знаєш, вона відкидає з лоба волосся, зовсім як та артистка на концерті,— засміялась чорнявенька.

— Не заважайте! — суворо шепотом зауважила Ася, але обидві цокотухи раптом позіхнули.

— Ти чудово граєш, Зіночко! — сказали вони для годиться.

І хоч Асі зовсім нічого не казали, Зіна почула, як знову в неї болять очі.

Вона побігла в глиб саду і раптом сказала собі:

— А хай їй, тій музиці! У мене тільки очі болять від цих остогидлих нот! От пощастило Насті!.. Звичайно, квіти — не музика, там собі гуляєш по саду, поливаєш, нюхаєш — та й годі. А потім нате вам — пошлють на виставку і скрізь у газетах надрукують твій портрет.

А може, задумати, щоб так, як і Настя, вирощувати квіти?

Всю ніч вона вже не могла спати спокійно, а на ранок склала свої речі, сказала "до побачення" здивованій Асі і поїхала в місто. В кишені її був чарівний камінець і тому, коли минув, нарешті, цей місяць, незвичайний лікар зовсім легко погодився на її бажання і відвіз Зіну до квітів.

— Лише два тижні ти мусиш попрацювати так, як Настя,— сказав лікар.— Настя казала, у неї дуже багато роботи і коли б хто-небудь був ще, можна було б зробити далеко більше.

Але Зіна не слухала його. Вона палала бажанням швидше фотографуватися для портрета в газеті. А квіти? Хто ж не справиться з такою дурницею?

Вони опинилися в країні троянд. Рожеві, білосніжні, палеві, червоні, аж чорні, троянди розстилалися навколо. Як веселі вінки на стеблинах, підпертих тонкими жердинами, пишалися червоні; ніжним килимом стелилися долі дрібненькі жовті; ледь розпускалися тендітні білі. А в глибині саду були дві заповідні грядки. Там ще не розпустилися квіти, але біля цих грядок найбільше поралася Настя. Тут вона виводила надзвичайні блакитні й лілові троянди.

Тепер лілова грядочка перейшла до Зіни. І першого ж дня, після першої поливки, у неї з'явилися раніше, ніж на грядочці в Насті, чудові бутони.

Але вже через три дні Зіна відчула, що це для неї ще гірше, ніж музика. З ранку до вечора Настя поралася біля троянд, триріжком розпушувала землю, берегла від комах, поливала, доглядала.

А Зіна з жахом дивилася на свої тендітні руки, про які нона так особливо дбала, коли мріяла стати музиканткою.

Тепер з цим треба було попрощатися.

Під нігті часто набивалася земля, шкіра загоріла й порепалась, була вся в подряпинках від колючок. І взагалі це була нудота! Вона навіть забула, що троянди так чудово пахнуть і, навпаки, знала тепер добре, що вони боляче колються. Настя безжально будила її, коли сходило сонце.

— Ти знаєш,— казала вона Зіні, уважно оглядаючи кожний кущик,— я мрію, щоб скрізь було багато-багато квітів. На селі, де я росла, кажуть, раніше ніколи не садили квітів, ніколи й нікому було займатися цим. І тільки моя мама знаходила час і садила коло хати маки й чорнобривчики. Тепер біля кожної хати ростуть троянди, і на майдані, де раніше дітлашня купалася в поросі, я з дівчатами розвела квітник. Я мрію, щоб скрізь так було. Я мрію, щоб у нас могли рости найкращі квіти з усього світу і щоб ми виводили нові й нові.

Зіна слухала й позіхала.

Потроху вона почала сваритися з Настею і, коли та радила що-небудь зробити, огризалася:

— Що ти корчиш з себе старшу! Я й сама знаю, що мені робити!

Незабаром клумби й грядки, які доглядала Зіна, почали занепадати, на них з'явилися бур'яни, туди поналазила якась черва і стала точити ніжні пелюстки. Зіна, хоч і бачила це, але вже не в силі була боротися — надто вона занехаяла нелюбу роботу. Якось вранці, коли Настя поралася коло шпалерних троянд у кінці саду, Зіна помітила, що на Настиній грядочці розкрився перший блакитний бутон у чудову ніжну троянду.

"У неї розцвівся раніше, ніж у мене",— подумала вона і раптом з люттю вирвала ніжну рослину й кинула геть. Вона думала, що Настя не

помітить, але Настя знала кожну свою квіточку і вмить виявила, що однієї нема. Вона тут же сіла на землю й гірко заплакала.

А Зіна втекла на річку, бо їй все-таки було трошки соромно.

Тільки вона пірнула в воду, як з-за повороту випливла ціла флотилія човнів.

— Зіно! Зіно! — загукали хлрпці й дівчата.— Сідай з нами! Знаєш, у нас швидко будуть змагання з гребні, і, здається, наш Юрко вийде першим, його і зараз навіть з "Червоних водників" ніхто не пережене! Приходь до нас на змагання!

І Зіні враз спротивіла її кропітка робота з квітами. Гребня, водний спорт,— оце так,— тут тобі самі розваги! А уславитися можна не менше, ніж задавака Аська або причепа Настя! Тим більше, що, як на зло, Зінині квіти і в'януть, і сохнуть, а нові не зацвітають, Настині ж — навпаки! Зате у неї чарівний камінець, про який ніхто не знає, і вона ще може загадати третє бажання!

Ну, звичайно, ви вже догадалися, що Зіна не барилася довго і зібралась додому.

Тижнів зо два вона спочивала, а потім прийшла до лікаря.

— Ну, як справи? — спитав, усміхаючись, лікар.

— Ану їх, ці троянди! — сказала Зіна.— Знаєте що? Я хочу кататися на човні, гребти і перегнати Юрка на змаганнях!

— Що ж, можна і це! — мовив лікар.— Тільки дивись, адже це третє — останнє твоє бажання. Далі вже ти повинна будеш повернути чарівний камінець. Може, гребня тобі також набридне, і ти не доведеш справи до кінця?

— Ні, ні! — заперечила Зіна.— Адже до змагання всього лише тиждень.

І справді, Зіна цього разу вже гаряче взялася до справи... Не можна сказати, щоб їй дуже сподобалося гребти, але вона добре пам'ятала, що це її останнє бажання і тільки цим вона може уславитися.

А як це буде красиво! В своєму шовковому купальному костюмі вона сяде в човен (глядачі сидять на березі на спеціально влаштованих трибунах), махне веслами, як крилами. "Дивіться, дивіться, яка гарна дівчинка",— хвилею пронесеться шепіт. І звичайно, пережене всіх! їй підносять квіти, вітають і... Ну, і взагалі все, що буває в таких випадках.

Нарешті настав день змагань, і все було так, як малювала в своїй уяві Зіна: багато народу, дівчата в гарних купальних костюмах, а хлопці в синіх трусах, човни, заквітчані прапорцями й квітами, багато сонця й синє небо, й синя широка повноводна ріка, і... головне, багато фоторепортерів з усіх місцевих газет.

Змагання мало бути досить важким. Гребці повинні були пропливти кілька кілометрів вниз по річці, потім по одній з приток угору, і там, коло Крутого берега, був фініш.

Оркестр заграв марш, і зграя білих човнів полетіла по водяній дзеркальній сині.

— Зіна перша! Зіна, звичайно, буде першою! — хвилею пронісся шепіт, але Зіна була зайнята своєю справою і не чула нічого, крім сплесків весел. Так і є! її човен вийшов наперед, обігнав навіть Юрка, от вони всі геть позаду, а Зіна вже так далеко попереду, що її ледве видно. Звичайно, вона прийде першою! От вона пропливла березовий гайок, минула дачі й санаторій і пливе вже одна. Праворуч ліси, а ліворуч поля золотої пшениці та білої гречки і зелені запашні луки. От уже швидко притока; треба звернути, там буде важче гребти: проти течії. Але ж усі

так відстали, їх навіть не видно, так що не страшно, коли в притоці вона гребтиме трохи повільніше.

Тільки вона хотіла повернути в притоку, як раптом чийсь крик зупинив її.

— Стій! Стій! Почекай! — почула вона. Зіна оглянулася навколо і побачила на березі чоловіка з чемоданчиком у руках.

"Я ще встигну!" — подумала Зіна і направила човен до берега.

Коло ніг чоловіка лежав поламаний велосипед.

— Поможи мені! — кричав він.— Підвези мене туди, вниз по річці. Я лікар. Мене викликали до тяжкохворого, але мій велосипед поламався. Ти ж пливеш просто як блискавка!

— Я не можу! — злякалася Зіна.— У нас змагання, і я йду перша... Мене сфотографували, і я обігнала Юрка... мені треба в притоку, а не вниз,— залопотіла вона.

— Але ж я поспішаю до хворого! — закричав у розпачі лікар.

— До хворого? — злякалася Зіна.

І враз Зіна зрозуміла, що це ж далеко важливіше, ніж перший приз, ніж змагання, бо тут же справа йде про життя людини!

— Сідайте, сідайте, я нічого,— заговорила вона. Лікар швидко стрибнув з своїм чемоданчиком у човен.

— Сідайте до керма, правте! — скомандувала Зіна, і вони понеслися ще швидше.

Ох! Коли б її тепер бачили, вона напевно б одержала перший приз!

Але ні Юрко, ні решта гребців не бачили її.

"Напевне, Зіна вже давно коло Крутого берега",— думав кожен з них.

Яке ж було їхнє здивування, коли біля Крутого берега вони не знайшли Зіни!

А Зіна щосили гребла, і лікар ще підганяв її.

— Швидше! Швидше! Розумієш, у лісника захворів онук, на кілька кілометрів навколо нема нікого. Йому треба негайно зробити операцію, от і я поїхав, а дід побіг за медсестрою, і вони приїдуть незабаром. Нічого, поки що ти допоможеш мені.

— Звичайно, звичайно,— шепотіла Зіна і думала: — Однаково змагання, мабуть, вже закінчилось, і потім тут така страшна справа!

Вона витягла човен на берег, прив'язала до дерева й пішла за лікарем вузенькою стежечкою в глиб лісу, до хатини лісника.

— Грійте воду! — скомандував лікар.— Зіно, мий руки! Щипці, вата, бинт.

Зіна швидко виконувала все. Вона боялася дивитися, але ж від операції залежало життя хлопчика, і вона взяла себе в руки й допомагала мовчки, швидко й точно.

Ах! Коли б у неї ще був дійсний чарівний камінець і коли б вона могла загадати ще одне бажання!

— Готово! — сказав, нарешті, лікар.— Не плачте, бабусю, ваш хлопчик врятований! Сиди, Зіно, коло нього, давай пити, а як приїде сестра, я відпущу тебе!..

Зіна з повагою дивилася на лікаря і з ніжністю на хлопчика, якого він врятував. І коли приїхала сестра, їй не хотілося йти.

— Вам буде важко самій доглядати його! — сказала вона.

І Зіна лишилась і допомагала перев'язувати хлопчика,

давала йому ліки, не спала ночі і зовсім забула і про змагання, і про квіти, і про музику, і навіть про чарівний камінець. Вона зовсім не знала, що в газеті було написано про надзвичайну операцію лікаря, і як допомагала йому дівчинка-школярка Зіна, бо лікар не знав про неї більш нічого.

Увечері до гострого лікаря постукали:

— Це я! Зіна! — сказала дівчинка.— Я принесла вам чарівний камінець!

— А! — зрадів лікар.— Ну, що ж, здійснилося, нарешті, твоє бажання? Перегнала ти Юрка?

— Ні,— похитала головою дівчинка.— Я не встигла. Та це нічого,— призналася вона, усміхаючись.— Мені далеко більше хотілося, щоб хлопчик залишився живий і здоровий. На жаль, цього не можна було загадати, бо чарівний камінець вже не мав своєї сили.

— І тому ти сама намагалась допомогти вилікувати його? — спитав лікар.

"Усе він знає і розуміє, цей гострий лікар!" — подумала Зіна.

— І тобі не шкода, що ти не виграла в жоднім змаганні?

— Зовсім не шкода,— щиро сказала дівчинка.— Я не так уже сильно любила і музику, і квіти, і гребню, а от допомагати лікареві мені дуже хотілось! І він, здається, був задоволений мною,— скромно додала вона.

— Так, все залежить від щирого бажання і любові до своєї справи,— мовив лікар.— Це далеко більше, ніж чарівний камінець!

І ви знаєте, з того часу у Зіни ніколи не боліли очі, і вона завжди раділа, коли було радісно її друзям, і сумувала, коли їм було сумно.